

СИСИ БЕЛ

колор: Дејвид Ласки

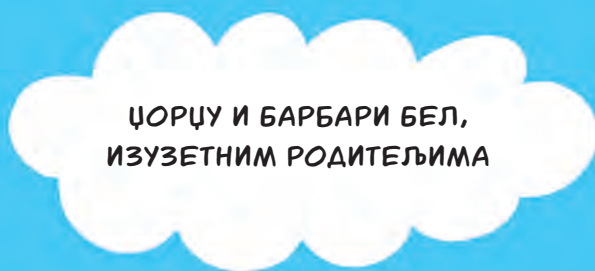
sajberuvce
www.sajberuvce.org

Čarobna
knjiga

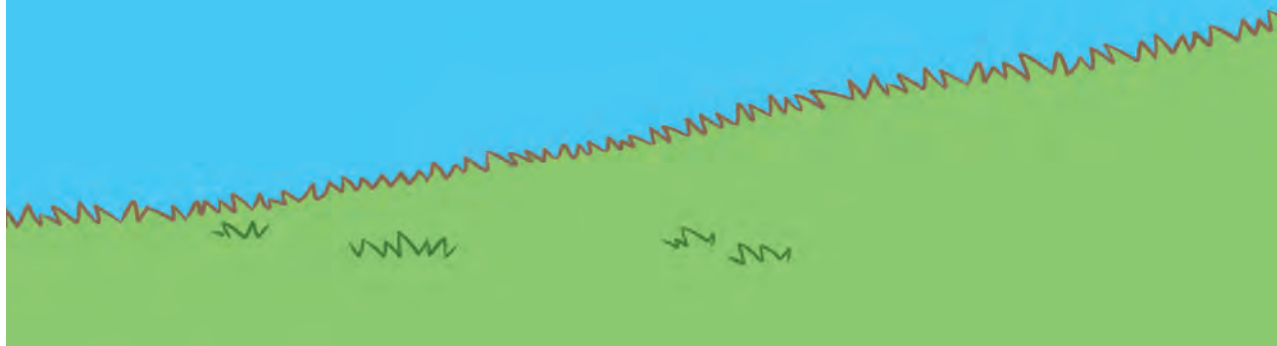

Суперузе

**ЏОРЏУ И БАРБАРИ БЕЛ,
ИЗУЗЕТНИМ РОДИТЕЉИМА**

Један

Била сам обично дете. Играла сам се маминим стварчицама.

Гледала сам телевизију са старијим братом Иваном и старијом сестром Саром.

Возила сам се с татом на бициклу.

Хватала сам гусенице са својом другарицом Емом.

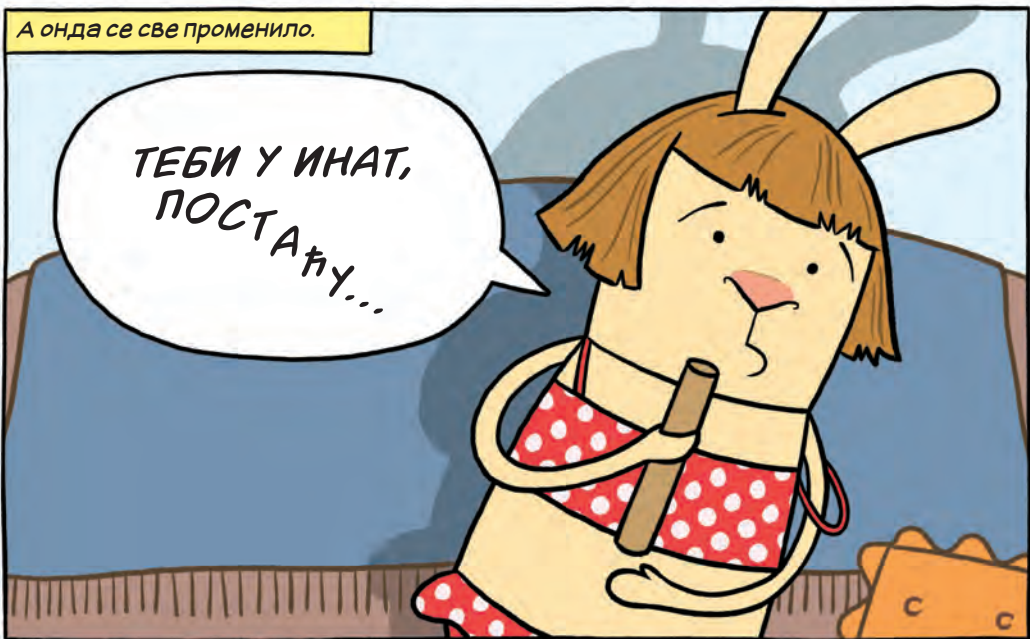

И певала сам.

А онда се све променило.

Родитељи су ме журно одвели у болницу.

МОЛИМ ТЕ ПОЖУРИ ЈАО ПАЗИ
ОВДЕ ТРЕБА ДА СКРЕНЕШ ЈАО ЊОЈ ЈЕ СВЕ ГОРЕ
МОЛИМ ТЕ МОЛИМ ТЕ БЛАГИ БОЖЕ НА НЕБЕСИМА
ШТА ЋЕ БИТИ С МОЈИМ
ДЕТЕТОМ ЕНО
БОЛНИЦЕ
БРЗО БРЗО

Будим се. Сад сам у другачијој соби.

Долази доктор...

МОРАМО ТИ
ИЗМЕРИТИ
ГЛАВУ!

... и медицинска сестра...

ОВО НЕЋЕ
НИМАЛО
БОЛТИ!

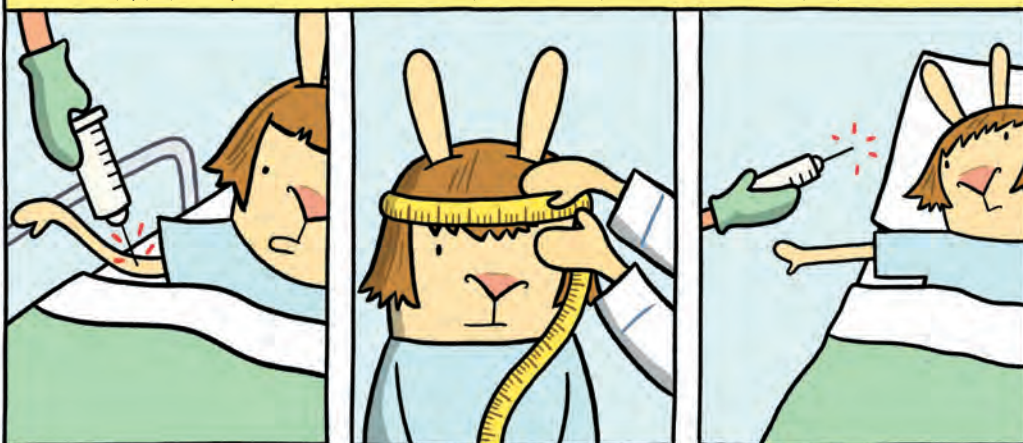

... и, јој, боли ме глава. Много ме боли!

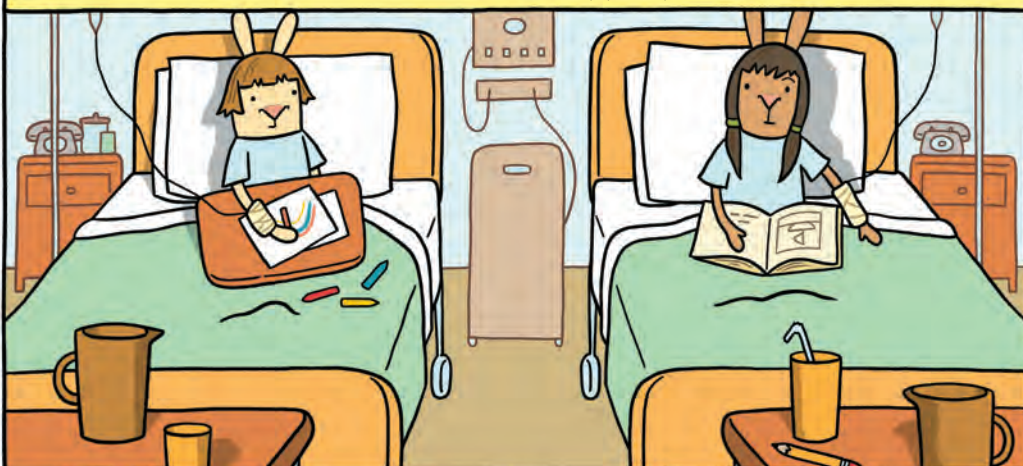

Боцкање у руку и мерење главе понављају се много пута! Изгледа да ћу дуго остати овде...

После много дана лечења, боље ми је, па ме стављају у собу с још једним болесним дететом.

Нешто се променило. Али шта? Не могу да се досетим.

На пример, како то да ја не добијам сладолед? Друга девојчица га стално једе!

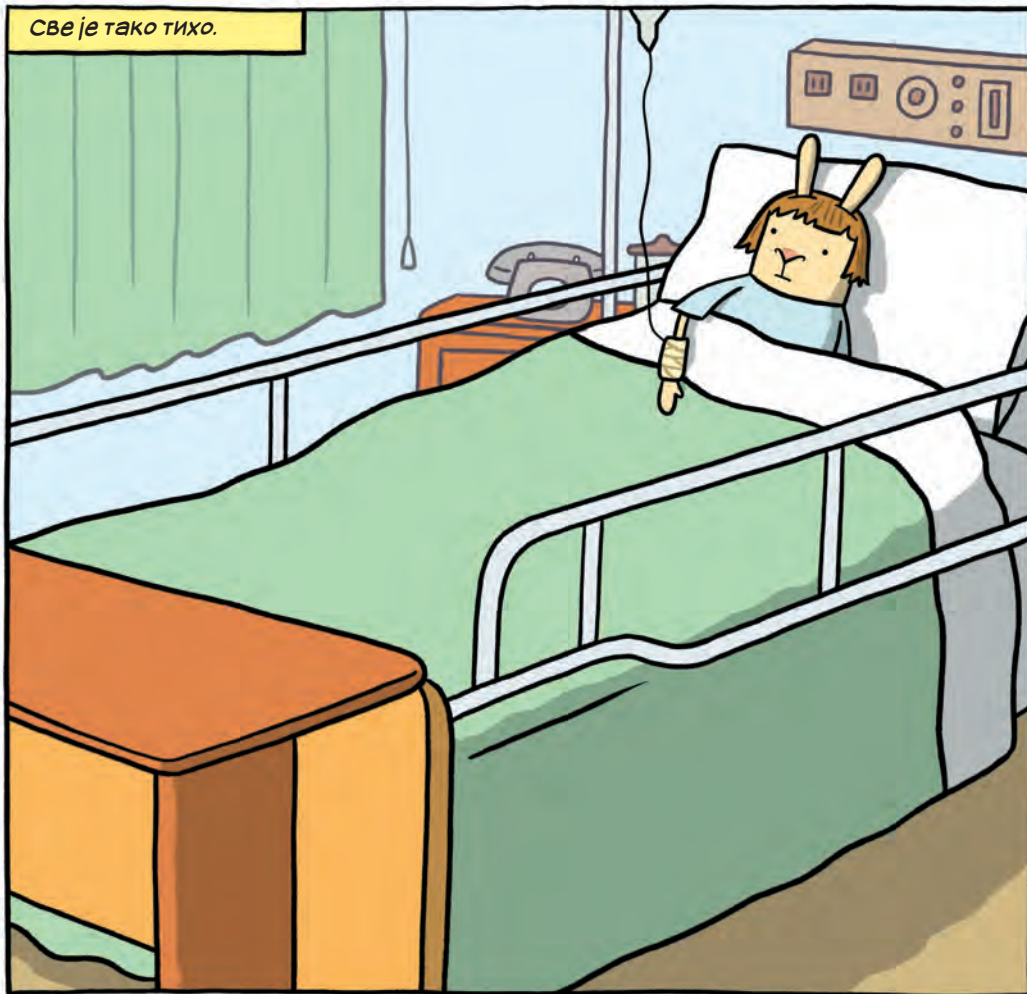
Зашто Иван и Сара не могу да дођу код мене у собу да причамо?

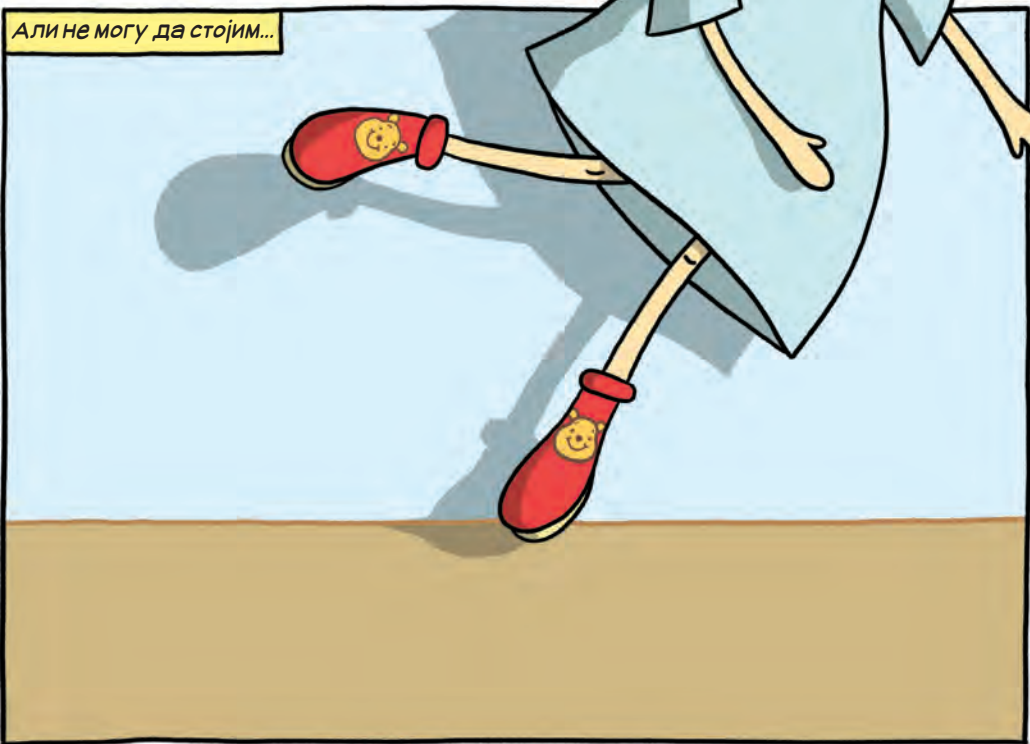
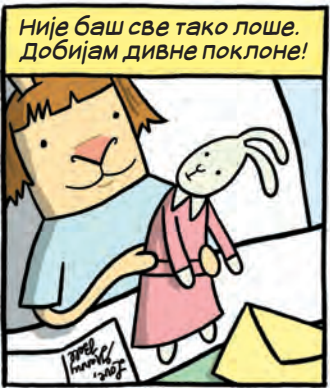
И зашто не разумем ништа на телевизији?

Све је тако тихо.

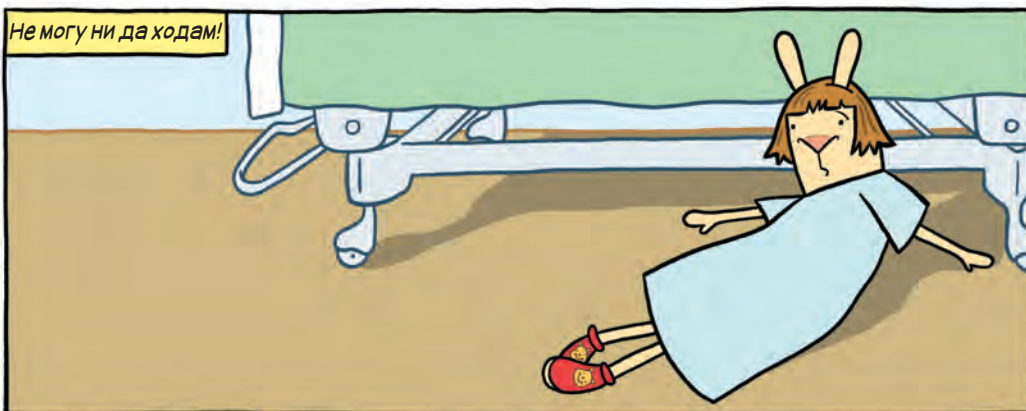

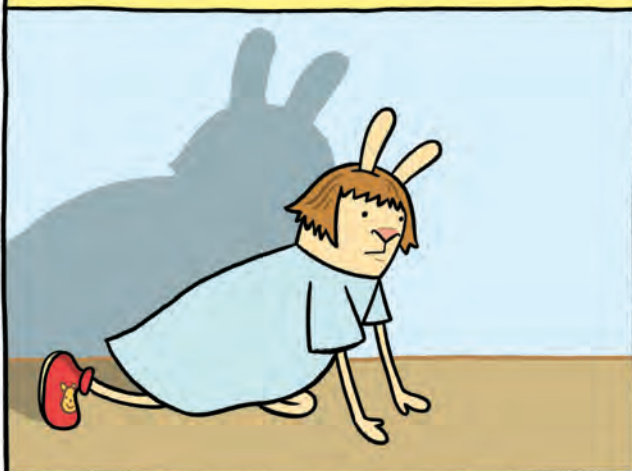

Не могу ни да ходам!

Али могу да пuzим. После неколико дана вежбе, поново стичем равнотежу.

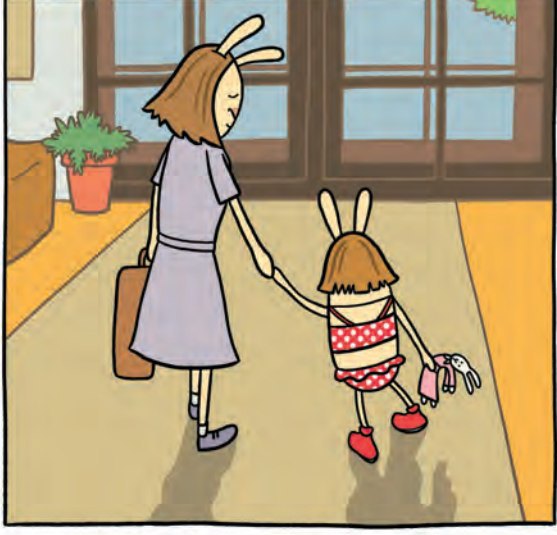
Сад ми је стварно много боље!

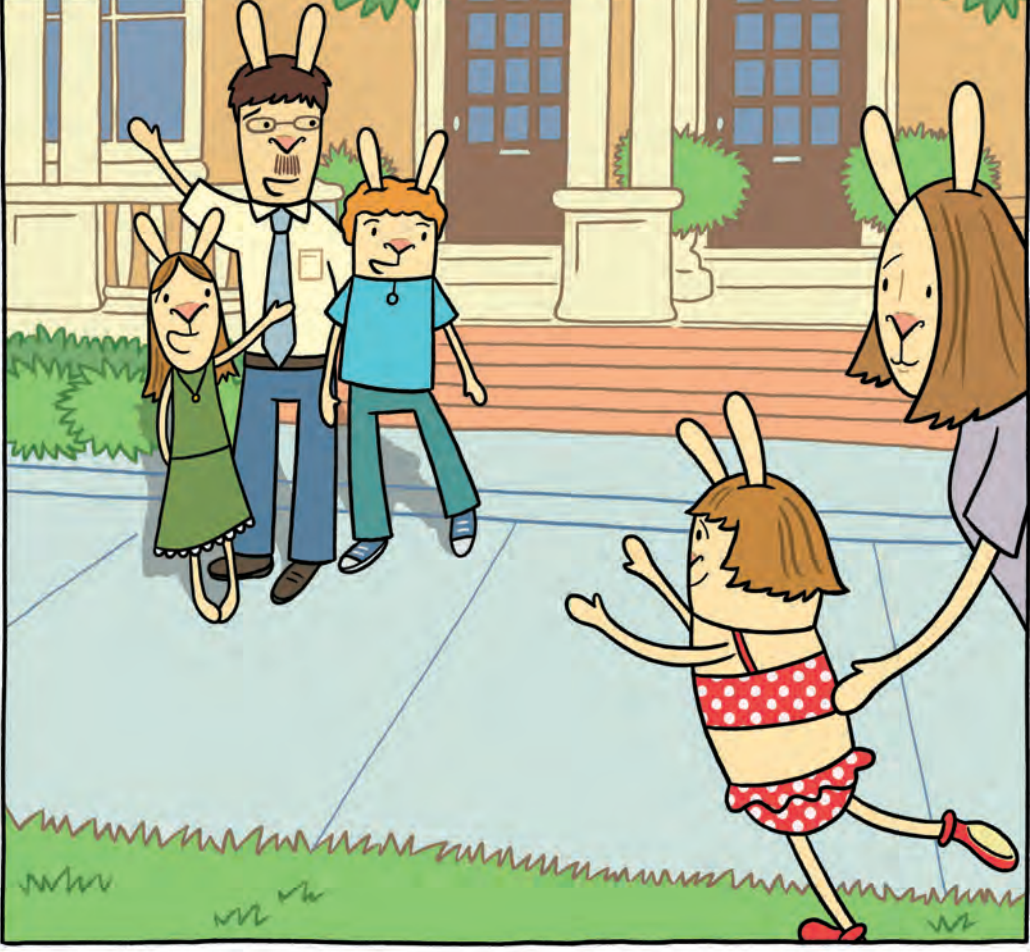
Мислим да сам сасвим оздравила!

Коначно - коначно! - могу да изађем из болнице...

... и одем кући.

Чудо над чудима: брат и сестра су стварно љубазни!

Иван је направио стотине папирних бродича и сакрио их по кући само за мене...

... и у сваки је сакрио по једно мало изненађење.

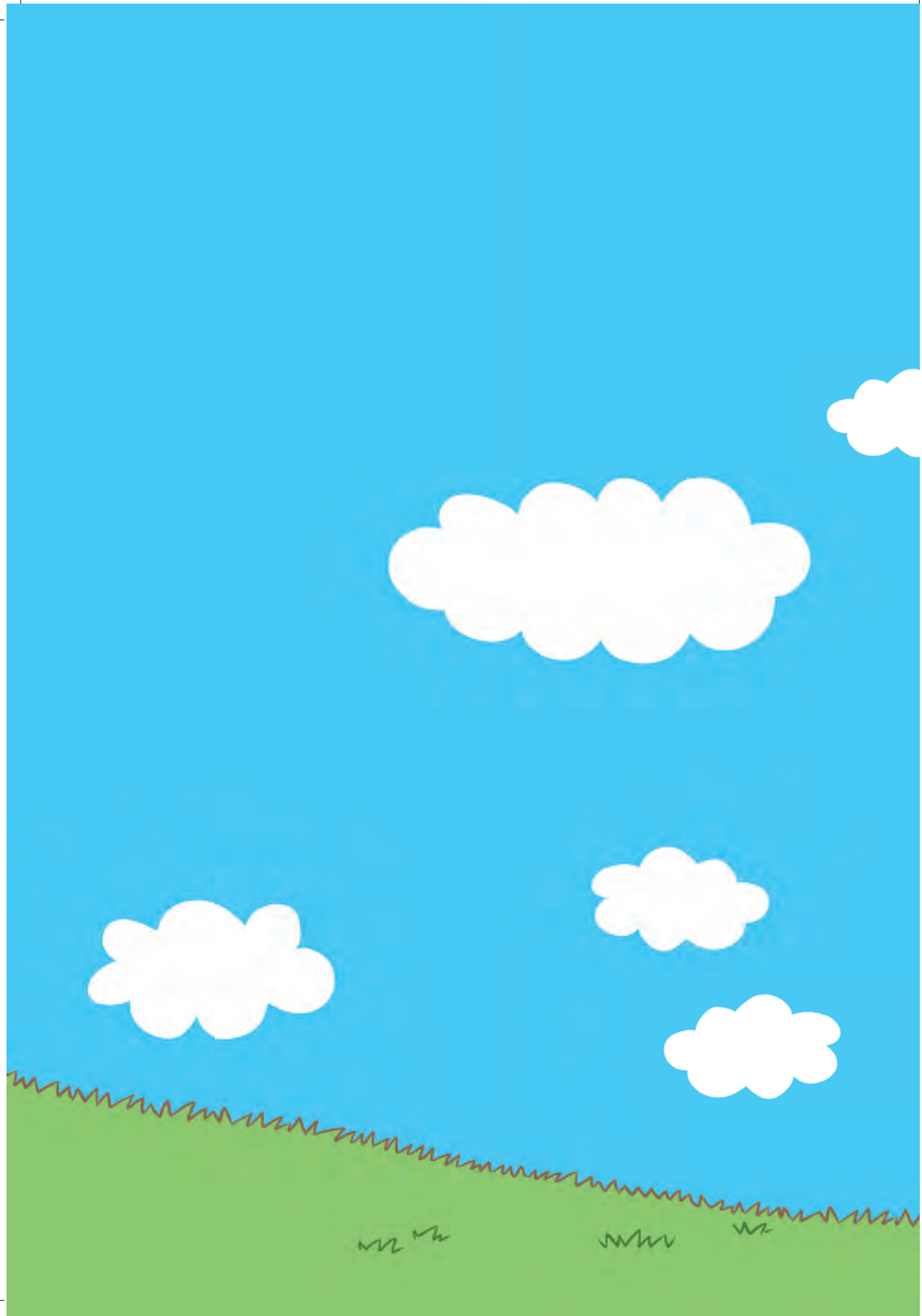
А Сара ноћу седи поред мог кревета...

... све док не заспим.

Ауторкина најомена

Људи могу да изгубе слух на много различитих начина. Неки се рађају глуви, понекад од глувих родитеља, а понекад од родитеља који чују. Неки буду изложени неком веома гласном звуку и сместа изгубе слух. Неки буду изложени буци дуже време, па слух губе постепено. Неки се могу разболети, од различитих болести, па изгубе слух од тога.

Свака глува особа има другачији степен губитка слуха – различито може да чује без помоћи слушног апарата или кохлеарног имплантата. Оштећење слуха може бити благо, умерено, тешко и најтеже.

Није много важно како се слух изгубио нити колико слуха је остало очувано; много је важније шта глува или наглува особа може учинити са својим губитком слуха. Другим речима, постоји много начина да се буде глув. И нема право и погрешног начина.

Неки глуви људи су припадници заједнице коју понекад називају „заједница глувих“ или „култура глувих“. Чланови те заједнице сматрају да се због глувоће разликују од других људи, али на добар начин, а не у смислу некакве неспособности. Они не желе да своју глувоћу поправљају. Припадници „културе глувих“ могу – а не морају – користити слушне апарате и кохлеарне имплантате за појачавање звукова и говора. Они међу собом најрадије разговарају знаковним језиком; други глуви људи могу – а не морају – одабрати да науче да говоре гласом.

Други глуви људи, опет, желе да „поправе“ свој губитак слуха. Они слух који им је преостало појачавају помоћу слушних апарата или кохлеарних имплантата. Могу да говоре и да читају са усана, и могу а не морају допуњавати говор знаковним језиком. Они сматрају да се због глувоће разликују од других људи и могу, потајно или отворено, сматрати да је то врста инвалидитета.

Сасвим сам сигурна да има глувих људи који ће прочитати ово што сам сад написала и рећи да то не важи за њих, да они не спадају ни у једну од тих група. Ја нисам стручњак ни за чији губитак слуха осим за сопствени.

Ја имам „умерено до тешко“ оштећење слуха, које је настало услед кратке болести коју сам прележала кад сам имала четири године. Дивим се „култури глувих“, али нисам, засад, учествовала у њој. Пошто сам чула и говорила пре него што сам се разболела, моји родитељи су одлучивали у моје име, а те одлуке су ме задржале у свету људи који чују. Њихове одлуке и одлуке које сам касније доносила сама помогле су ми да се у том свету осећам прилично удобно. Није, међутим, увек било тако.

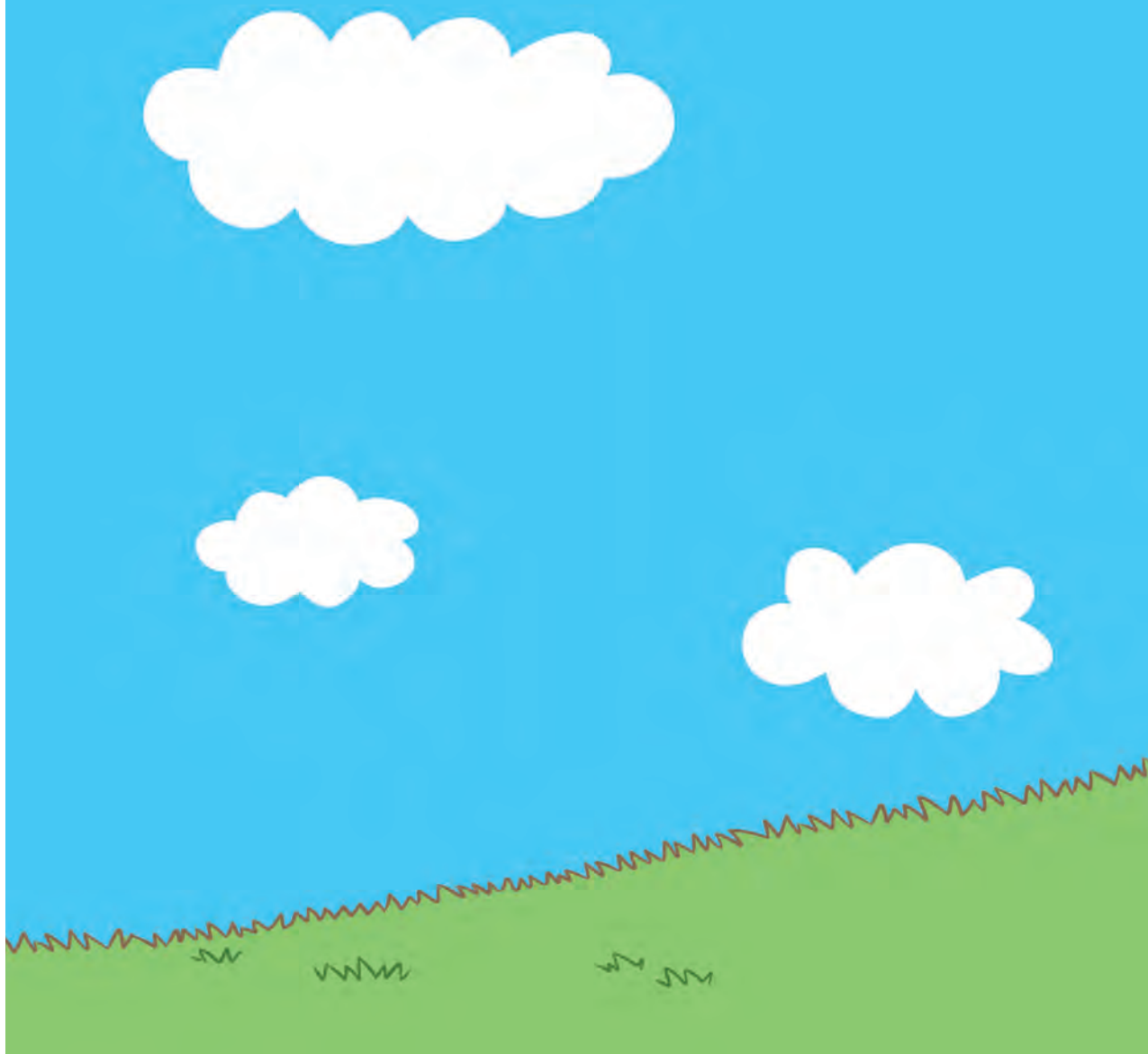
Књига *Суперулице* је заснована на мом детињству (и тајном надимку који сам стварно дала себи у то време). То никако не представља оно што сви глуви људи доживе и осете. Такође желим да нагласим да сам, пишући и цртајући ову књигу, највише желела да ухватим и прикажем своја конкретна осећања из тог времена, а не да будем докраја прецизна у детаљима. Неки ликови у књизи су баш онакви каквима их се сећам; други су комбинација више особа. Неки од догађаја у књизи одиграли су се баш тим редом; други су мало испремештани. Неки разговори су стварни; други и нису баш. Ипак, при томе је сасвим тачно приказано како сам се осећала као дете. Била сам глуво дете окружено децом која чују. Осећала сам се другачијом, а, по мом мишљењу, бити другачији није било добро. Потајно, а и отворено, веровала сам да је моја глувоћа, која ме чини другачијом од других, велика мана. И стидела сам се тога.

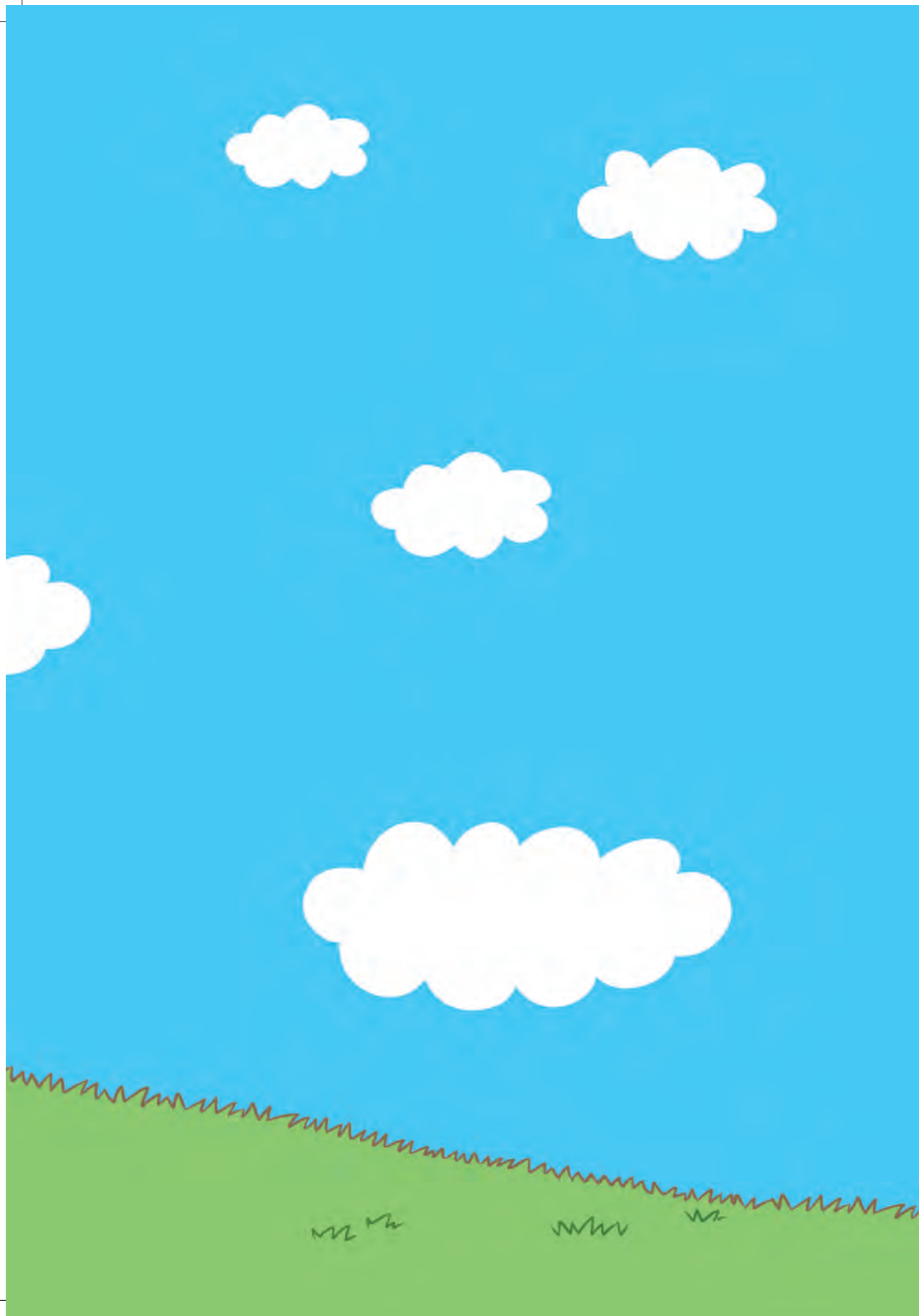
Ипак, како сам расла, откривала сам и неке добре стране глувоће... а и своје добре стране. Више се не стидим што сам глува, нити сматрам да сам икакав инвалид. Чак сам заволела и знаковни језик. Док сам била мала, глувоћа је била моја главна

особина, нешто што сам покуšавала да прикријем. Сада глувоћа одређује само мали део мене и не покушавам да је кријем – или бар не много. Данас је за мене глувоћа повремено непријатна, али је, зачудо, сматрам и даром: могу да искључим све звуке кад год пожелим и да се повучем у мир и тишину.

А то што се разликујем? То је испало најбоље од свега. Утврдила сам да, уз мало креативности и много посвећености, свака разлика може да се претвори у нешто чудесно. Оно по чему се разликујемо може да постане наша *супермоћ*.

Сиси Бел је написала и илустровала неколико књига за децу, међу којима је и *Зец и Робот: одлазак на спавање*. Живи у Вирџинији (САД) са својим мужем Томом Енглбергером.